

LBRIS

We know
books

Crina Pop

Născută persona
non grata

Cristian PlusArt
Malu Mare, Dolj

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POP, CRINA

Născută persona non grata / Crina Pop. - Malu Mare : Editura Cristian Plusart, 2025

ISBN 978-630-6553-78-5

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea și grafica copertei:

Anca Dumitru, cu suport AI și elemente Canva

Editura Cristian PlusArt,

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian Plusart

e-mail: contact@crislianplusat.ro

tel.: +40.732.740511

Am tras pe dreapta, la umbra generoasă a unui copac. La câțiva metri, o municipalitate îmi ura „*Bun venit!*”. Amorțită, am împins scaunul și m-am lăsat pe spate, respirând aerul noului oraș prin geamul lăsat jos. Încă de la plecarea din București, m-am golit de gânduri și am parcurs o jumătate de țară, fără o destinație anume. Lăsam în urmă un trecut ce mi-l ștersesem și din riduri. Pentru scurt timp am privit cerul prin trapa autoturismului, apoi, cu ochii închiși, am îngânat un „Tatăl nostru” și un „*Ajută-mă, Doamne!*”

Nu știi cât am stat așa, coborâtă în sufletu-mi golit, dar mi-am adunat puterile pentru a-mi căuta telefonul. Îl închisesem la plecare, pentru că nu voiam să răspund insistențelor apeluri care bănuiam că mă vor agasa. Am încercat să caut un hotel în care să rămân peste noapte, dar țârâitul apelurilor și hurelul cailor putere de pe șosea, mi-au adus aminte că sunt în căutare de liniște. Am reînchis telefonul, am pornit motorul și în scurtă vreme mă aflam în circulația haotică a noului oraș. Era ora de vârf la care locuitorii lui ieșeau de la muncă. Furnicarul orașului își parcurgea drumul egal al fiecărei zile. În comparație cu marea metropolă din care veneam, micul oraș de câmpie mi se părea un bob de linte. Am bănuț că voi găsi hotel doar în centru, așa că m-am orientat după indicatoare. Refuzam să cer indicații cuiva. Nu doream să aud voce de om. În orașel erau multe indicatoare de circulație și orientare, așa că în scurtă vreme am găsit un mic hotel cu o arhitectură modernă, ce-mi inspira liniște. La recepție nu era nimeni și, pentru că mă stăpâna un tremur general, m-am prăbușit într-un fotoliu din hol. M-au copleșit

amintirile și lacrimile îmi curgeau fără să le pot stăpâni. Hotărârea, de a pleca unde voi vedea cu ochii, am luat-o într-un hotel din București. Stând rezemată de speteaza fotoliului cu ochii închiși, am revăzut șirul evenimentelor de ieri, care m-a împins la un nou început. Am tresărit când o voce caldă, bărbătească mi-a întrerupt gândurile.

— Vă este rău, doamnă, doriți un pahar cu apă?

— Nu, mulțumesc! O cameră doresc, dacă aveți liberă. Vă rog, una liniștită.

— Aveți noroc, doamnă, mai sunt doar două camere disponibile. Avem în oraș un eveniment de mare amploare, de aceea toate hotelurile și pensiunile sunt pline. Cât veți sta la noi?

— Nu știu, mi-am răspuns mie mai degrabă abia șoptit.

Milioane de întrebări îmi trecură prin gânduri: ce voi face de mâine? Care va fi primul pas mâine dimineață? Scuturându-mă de presiunea necunoscutului, mi-am spus: voi vedea! Important este că am scăpat de umilințe și de oameni falși.

— Puteți să-mi dați pe șapte nopți? I-am întrebat, sperând ca într-o săptămână să-mi creionez noua viață, noul destin.

Mergând pe coridorul lung de la etajul trei, îmi sunau în urechi propriile-mi cuvinte: camerista sunt, camerista sunt... camerista... camerista... came... came... rista... rista... rist...

Ajunsă în cameră, m-am prăbușit pe pat, cu geanta alături. Nu știu dacă am adormit sau am leșinat. Se făcuse aproape întuneric când mi-am revenit în fire. M-am ridicat, m-am pipăit să văd dacă sunt toată, dacă nu lipsesc bucăți din mine. Am aprins lumina și în oglinda de pe hol am văzut o „ea” pe care nu o recunoșteam. Îmbrăcată cu blugi, tricou negru și adidași albi. Nearanjată, nemachiată, neîmbăiată de ieri. „*Ei lasă, că la orfelinatul în care ai crescut făceai baie o dată pe săptămână și nu ți-au căzut inelele*”, mi-am amintit o replică a doamnei Minodora, una dintre infirmiere. Am coborât în parcare hotelului să-mi iau câteva schimburi, dar bagajele erau puse de-a valma în portbagaj și pe

bancheta din spate. Luasem doar geanta și cheile mașinii când am intrat în hotel. M-am oprit preț de câteva minute, că nu știam pe unde am pijamale, haine de schimb, periuța și pastă de dinți. Am găsit repede o rezolvare. Am alergat la buticul de peste drum, de unde mi-am cumpărat la repezeală cele mai ieftine lucruri.

După un duș fierbinte, îmbrăcată în pijamaua ieftină din tricot, am ieșit pe balcon încercând să respir libertatea de altădată, din adolescența-mi sărăcăcioasă. Apusul își primea ultimele aplauze ale ieșirii din scenă. Mi-am amintit că trecuse o zi în care nu mâncasem nimic. „*Lasă, Anastasia, că te-ai mai culcat și altădată flămândă, dar neumilită!*” mi-am mascat, cu acest gând, lenea de a coborî la restaurant.

În dimineața următoare m-am trezit cu un nod în gât. Oricât m-am străduit să le uit, imaginile ultimelor zile mi se derulau pe retină obsesiv. Nu eram mândră de dezlănțuirea mea de câine nedresat. Poate avea dreptate soacră-mea, că am crescut ca o buruiană. Ultima dată când mi-a strigat că-s necioplită a fost chiar în dimineața cu pricina. Se învârtise în jurul lui fii-su, când acesta se pregătea pentru serviciu, căutând nod în papură.

— Laurențiu, scoate-ți, mamă, cămașa, să ți-o calc!

— A călcat-o Anastasia, de pe umeraș am luat-o!

— Dă-o, mamă, încoa', să ți-o calce mama, să nu rătădească lumea de tine.

Mă privise peste ochelari, fluturându-mi pe sub nas cămașa de culoarea cerului senin.

— Altădată să i-o calci ca lumea, că doar ești nevastă-sa! Și-și continuase drumul, bodogănind, către masa de călcat.

— Și dumneavoastră sunteți mă-sa. Nu e de ici, de colo să fii „*mă-sa*” comisarului șef al Inspectoratului de Poliție de sector III București. Puteți să le călcați până cămășile își vor cere scuze că s-au șifonat, i-am comentat răspicat, cu dicție, rotunzindu-mi buzele de parcă făceam vocalize, ca nu cumva să nu înțeleagă.

Eram sătulă de ea. Am înghițit câțiva ani atâtea reproșuri, atâtea comparații cu Felicia, fosta iubită a lui Laur, că mi se acrise. Felicia era etalon de perfecțiune în ochii soacră-mii. Fată de medici, frumoasă, delicată, finuță, distantă și foarte talentată. Era stomatolog de meserie, dar nu-și practica profesia.

— Știi cum mă văd, Anastasia, când pun mâna pe instrumentarul din cabinetul stomatologic? De parcă aș fi Dorel de la scularie, îmi recunoscuse odată, într-un exces de sinceritate. Mie-mi place să cânt. Ador pianul.

Gândul la expresia „ador pianul” m-a făcut să zâmbesc. Mi-am adus aminte de trăirile profunde ale soacră-mii când o asculta pe Felicia cântând la pian. Fuseserăm invitați la ei într-o seară. Uram să-mi pun zâmbetul fals și salutul acela gălăgios la intrarea pe ușă, când stăteam la rând la pupici și îmbrățișări. Laur și socru-meu ofereau flori distinselor doamne, în timp ce soacră-mea se grăbea spre bucătărie, să pună la loc sigur platoul cu prăjituri, la care muncise ca negrii pe plantație, pentru a o impresiona nobila familie. Eu nu am știut cui să ofer cutiile cu bomboane de ciocolată, că toți se agitau pe lângă prăjiturile soacră-mii, care se cereau laudate. Vrând să le pun pe pian, că acesta îmi apăruse în cale, am răsturnat teancul cu partituri de pe suportul lui. Le-am strâns de pe jos și le-am pus la loc cum am nimerit. Când asistența a cerut cu insistență să ne cânte Felicia, eu m-am oferit să-i fiu „valetă”. Până Felicia și-a potrivit scaunul, i-am făcut intrarea în scenă:

— În această seară veți asculta un potpuriu de muzică clasică, cu celebra pianistă Felicia Opreșan!

Dând foile la o parte, anunțam cu aplomb: Ceaikovski, Mozart, Bach, Beethoven, ceea ce o făcea pe Felicia să cânte după cum îi dictam eu. Seara s-a încheiat cu râsete, doar soacră-mea nu-și putea ieși din profundele-i trăiri în care se adâncise.

— Fantastic! Uluitor! Cât talent, câtă sensibilitate, câtă cultură are fata asta! se minuna soacră-mea, în timp ce Laur nu se putea opri din râs.

Bănuia că iar meșterisem eu ceva.

Amintirea ultimelor zile m-a făcut să revin la realitatea momentului. Mă stăpâneau un fel de furie, regrete și eliberare în același timp. Nu-mi părea rău de ceea ce făcusem, ci de cum o făcusem. Îmi reproșam că n-am știut să fiu diplomată, că nu am stat să rumeg, să întorc pe toate fețele problema și să găsesc soluția cea mai corectă.

Așa mi s-a întâmplat cu două zile în urmă. Fără să judec, am răspuns chemării Anetei, care era recepționeră la un vestit hotel din București. Tocmai mă hârâisem cu soacră-mea pe două ouă. Mă simțeam deja tăvălită și cu cuțitul la os.

— Hai, fato, să te convingi că nu te mint. Soțul tău are un Mercedes negru, cu numărul de înmatriculare X? Da? Vino să vezi.

Ajunsă în parcare hotelului, am făcut un ocol de recunoaștere. Da, mașina lui Laur era acolo. Nu-mi venea să cred. Aneta avea dreptate.

— Unde e? am întrebat-o pe Aneta, înghițindu-mi vorbele.

— Te rog să nu faci scandal, mă imploră ea. Îți spun, dar ai grijă ce faci, că mă dau aștia afară. Camera 327.

Am luat-o pe scări și în scurtă vreme mă aflam în fața ușii.

— Camerista sunt. Trebuie să închid apa la baie, am vorbit prin ușă, bătând destul de agresiv.

Vocea mea agitată putea să exprime și graba de a închide apa, dar doar eu știam de neliniștile mele. În ușă a apărut Laur, înfășurat într-un prosop. Am trântit ușa de perete și am intrat. Nu mai știu dacă am spus ceva. Îl auzeam pe Laur rostindu-mi numele, în timp ce eu adunam cu grabă tot ce am găsit pe fotolii, pe masă și pe jos și le-am aruncat pe fereastra deschisă. Am

zărit-o în treacăt pe Felicia, cu cearșaful tras sub bărbie. L-am privit pe Laur în ochi și am ieșit fără să spun un cuvânt.

Trecând pe lângă Aneta, i-am strigat peste umăr:

— Ciao, Aneta! Vorbim la telefon.

Și am ieșit.

„*Fir-ați ai dracului de educați!*” mi-am spus în gând, mergând grăbită spre mașină. Și am pornit! Spre nicăieri. Apoi m-am oprit. „*Ce voi face de acum înainte?*” mă întrebam. Nu, nu trebuie să mai tolerez nicio umilință. Șicanele soacră-mii le suportam mai ușor, știindu-l pe Laur alături de mine. Acum nici el nu mai e sau nu a fost niciodată.

Am alungat gândurile pentru moment, am pornit dușul și am lăsat apa să-mi mângâie trupul. Sufletul îmi era franjuri. Mă măcina gândul că Laur își va fi schimbat părerea despre mine. În jurnalul ce-l ținea în sertarul biroului, citisem odată, din întâmplare, părerea lui despre mine: „*Anastasia este ca un bob de nisip ce ascunde forța și misterul unui întreg univers. E ca o piatră purtată de valurile mării, pe care o izbește, o tăvăleşte, o sparge în mii sau milioane de boabe, dar care nu-și pierde esența pietrei mamă.*”

Nu, nu-mi pierd esența! Nu trebuie să-mi pierd esența! Viața e în mâinile mele! Am luat telefonul, ca să intru pe site-urile de publicitate ale orașului. Nu înainte de a-l readuce la setările din fabricație.

Îmbrăcată în capotul de baie, cu părul ud înfășurat în prosop, stăteam turcește în mijlocul patului și butonam telefonul. Îmi făcusem o listă de priorități și prima opțiune era să-mi găsesc o casă. Nu știam încă ce vreau, pentru că nu ieșisem deloc în oraș, să-i iau pulsul. Pentru că telefonul suna neîncetat, mai dihai ca la dispecerat, am hotărât să-l închid și să cobor, să iau câteva ziare. Și pentru că și mesajele curgeau ca știrile pe prompter, m-am decis să-i trimit un mesaj lui Laur, să înceteze odată. Am butonat repede „Vreau să tac, ajută-mă s-o fac!” și, fără să aștept un răspuns, l-am închis.

Uscându-mi părul în fața oglinzii din baie, mi-am amintit că nici farduri nu-mi luasem din mașină. Am scotocit în geantă și am găsit doar un ruj și un creion de ochi. Mi-am îmbunătățit imaginea cu ce aveam, ba mi-am ajustat și culoarea obrazilor cu rujul din dotare, ca pe vremea când eram elevă de liceu. „*Ce vremuri!*”, mi-am spus în gând. „*Ce liberă eram și fără griji!*” Da, fără griji, pentru că ținta mea era să fac și o facultate și așa puteam să mai beneficiez de mediul instituționalizat.

Mi-am luat blugii, aceia cu care venisem, și o cămașă ce o cumpărasem din buticul de peste drum și, suită în vârful patului, am început să țopăi în timp ce mă îmbrăcam. Tot ca atunci când eram liberă și fără griji. În urechi o auzeam pe tanti Maria apostrofându-mă: „*Nu mai sări, Anastasia, că rupi patul!*”

Am luat geanta și am coborât. Am comandat o cafea, o apă cu lămâie și m-am așezat la o masă din holul hotelului, unde erau câteva reviste și ziare. În timp ce le răsfoiam, doamna de la recepție s-a așezat pe fotoliul de alături.

— Astăzi este liniște la noi, a inițiat ea un dialog.

— Vă bucurați sau vă plictisiți? am întrebat-o zâmbind.

— Să știți că mă plictisesc. Trece mai ușor timpul când avem turiști.

— Să înțeleg că sunt rare zilele cu liniște, am continuat, cu ochii într-un ziar.

— Sunteți din București? m-a întrebat, schimbând subiectul.

— Mda..., i-am răspuns, mișcând din cap nehotărât. Vreau să-mi cumpăr o casă aici.

— Aveți neamuri pe aici? a încercat ea să mă descoasă.

— Da, am mințit eu, ca să scap de alte întrebări.

— Sunt case multe de vânzare aici, dar sunt tare scumpe, a continuat, oarecum îngrijorată de sărăcia mea.

„*Vezi, Anastasia, dacă îți iei haine de la butic, crede lumea că ești o pârlită*”, m-am amuzat în gând.

— O rudă de-ale mele și-a cumpărat un apartament cu patru camere prin licitație, la un preț foarte convenabil, a continuat ea.

— Ce fel de licitație? am devenit eu interesată.

— Prin executări silite.

— Aaa... parcă nu mi-aș clădi fericirea pe necazul cuiva, am șovăit eu.

Pentru că tocmai intrase cineva, doamna s-a ridicat și s-a îndreptat spre recepție. Era frumoasă, frumoasă. O brunetă cu ochii ca iarba și când vorbea făcea o gropiță în obrazul drept. Costumul bleumarin cu un croi modern, cămașa albă și o eșarfă vapoasă legată într-o parte, tot de culoare bleumarin, o prindeau foarte bine.

Rămasă singură, m-am decis să arunc un ochi și pe portalul cu executări silite. Cu sufletul apăsător, mi-am notat câteva adrese, deși eram sigură că nu voi putea vedea mare lucru. Ori cum trebuia să ies, așa că am pornit GPS-ul și, preț de o shaorma mâncată la volan, am văzut trei case în trei zone ale orașului. Pe a patra nu o puteam vedea decât dacă coboram din mașină, așa că mi-am luat geanta și am mers, aparent ca un pieton oarecare, cu ochii peste gard, să zăresc cât de cât ceva. Era o clădire veche, îmbrăcată în iederă. Ferestrele vechi și murdare mă priveau cu jale. Peste una era căzută o jaluzeă obosită ca o pleoapă peste un ochi orb.

Preocupată să zăresc mai multe detalii prin vegetația după care se ascundea clădirea, o voce tremurândă m-a făcut să tresar.

— Pe cine cauți, domnișoară? m-a întrebat o bătrână gârbovită ce era chiar lângă mine, dar dincolo de gard.

— Nu caut..., mă uit doar..., îmi place casa cu iederă..., m-am fâstâcit eu, luată prin surprindere.

— Vrei s-o cumperi...? Mi-e totuna cine o ia... că eu multe zile nu mai am. Dar hai înăuntru, să o vezi.

Am șovăit o clipă, apoi, văzând lacrimile din ochii bătrânei, am intrat, mai degrabă ca să-i ascult durerea.

Două pisici mi se alintau de picioare și un câine stătea în gardă, să nu-i fac bătrânei vreun rău. Ea le alunga, dar animăluțele nu se dădeau duse.

— Lăsați-le, doamnă, că mie-mi plac animalele, am asigurat-o că nu sunt deranjată de ele.

Bătrânică mergea înainte și eu o urmam pe aleea mărginită de buruieni, neinteresată de casă. Era o clădire veche, cu odăi și iatacuri, cu uși largi și pereți foarte înalți. Bătrâna folosea doar o bucătărie și o cameră, pentru că pensia ei nu-i ajungea să întrețină toată casa. O urmam tăcută. Bătrâna vorbea și ofta. De la ea am aflat că băiatul dintr-o altă căsătorie a soțului a luat un credit și a convins-o să gireze cu casa. Apoi s-a făcut nevăzut.

— Nu m-a întrebat nimic.

Și-a spus povestea. Așa, ca o spovedanie. Și a plâns. Și-a plâns și roaie plânsul.

Eram tentată să-i spun că e ultimul ei plâns, dar nu eram sigură de ceea ce simțeam.

Îndreptându-mă spre poartă, pisicile mi se mpleticeau printre picioare. Dojenindu-le, am auzit-o șoptind ca pentru ea: „De mine-a fi ce-a fi, dar ce va fi de voi?” Apoi către mine:

— Domnișoară, de câștigi dumneata casa, iei și mâțele și câinele?

— Nu promit, dar, dacă voi participa la licitație, vă voi licita pe dumneavoastră, i-am spus, strângând-o la piept.

M-am fluturat prin oraș câteva ore. Am lăsat mașina într-o parcare și am luat la pas străzile din împrejurimile centrului. Niciodată n-am respirat atâta libertate. Până la patruzeci de ani am trăit doar după reguli. În orfelinat pașii mi-i purtam între școală, masă, sală de meditații și dormitor. La facultate bătușisem cărări între cămin și săli de curs. Apoi foamea m-a purtat în Israel, unde o bătrânică a depins de mine în fiecare clipă, timp de zece

ani, până am devenit cea mai cuminte și supusă soție. În cei șase ani de căsnicie, mergeam singură doar la serviciu și la piață. Tot după reguli.

În acea zi mi-am cumpărat flori și înghețată la cornet, pe care am mâncat-o pe stradă. M-am așezat pe o bordură, în parc, și am hrănit porumbei. Apoi am îndopat un câine de pripas, ce-și ducea viața prin niște boscheți. Făceam ce făceam, dar gândul tot la bătrânică și casa ei îmi zbura.

Nu o întrebasesm nimic, pentru că nu doream să știu ce poartă în desaga vieții sale. Nu-mi doream să mă încarc și cu durerile ei. Mă gârbovea preaplinul meu. Aveam prea multe întrebări să-mi pun mie, dar mă temeam de răspunsuri. Îmi pusesem pe umeri vina tuturor umilințelor ce le-am trăit în casa lui Laur. Taică-său nu știu dacă a vorbit cu mine de trei ori în cei șase ani cât am mâncat cu ei la masă. Mamei lui nu-i plăcea nici cum respiram. Laur nu le trecea prin față părinților lui. Le era recunoscător pentru că îl iubeau până la Dumnezeu. Era conștient că-i poartă o dragoste bolnăvicioasă, de aceea nu intervenea în frecuşurile noastre din ultima perioadă. Se amuza de cele mai multe ori de replicile mele spontane. Știa că făcusem o obișnuință din a o tachina pe maică-sa.

Într-o seară, Laur și cu taică-său urmăreau o partidă de fotbal la televizor. Laur a cerut să i se facă un grătar. M-am repezit și eu spre bucătărie, deși știam că nu am sortii de izbândă când concurez cu soacră-mea. Era cât pe ce să intrăm amândouă pe ușă deodată, dar ea a fost victorioasă. Stăteam în picioare, rezemată de pervazul ferestrei și, în timp ce pregătea grătarul cu mirodenii din dâmbul raiului, mă școlea pe mine cum trebuie să-mi servesc soțul: *„Pregătește o tavă! Pune pe ea un șeroet apretat, de pânză albă! Pregătește furculiță și cuțit! Să nu uiți de șeroețel! Pune un pahar cu apă, dar potrivește-o, să nu fie prea rece!”*

— Să-i pun în ea și praf de stele? am luat-o eu peste picior.

Dând din cap a dispreț, a pus grătarul și salata pe tava pregătită de mine, pe care a mai ajustat-o cu câteva modificări.

— Să nu uiți să-i spui poftă bună! mi-a amintit când eram deja aproape de Laur.

Am luat-o prin spatele fotoliului și i-am șoptit la ureche *„poftă bună”*. Punând tava pe măsuța din fața lui, am rostit cu putere:

— Bagă!!!

A ținut să-mi reamintească faptul că nu am avut părinți.

— Așa e, eu am venit pe lume din flori de nu-mă-uita, i-am replicat, ținând să am ultimul cuvânt.

De atunci, Laur mă striga uneori așa, chiar și când mă-sa își dădea ochii peste cap.

M-am scuturat. Iar Laur? E trecut, mi-am spus în gând.

Se înserase și am parcat la hotel. Mi-am luat o apă de la barul hotelului și am urcat cu greutate, de parcă trăgeam orașul după mine. Mi-am scuturat gândurile de Laur, ca să-i fac loc bătrânei cu casa ei. Am simțit o greutate în piept. Ce viață! Ce soartă! Ce plâns au bătrânii! Din ochii ei nu curgeau lacrimi. Ochii ei se scurgeau, se dizolvau și-și făceau albie pe obraji scrijelii de ani. Doamne, cum să o ajut? După ce-mi cumpăr o casă, îi iau mâțele și câinele, să îi știe în siguranță. Se va bucura! Știu! Dar dacă iau casa cu tot cu bătrână? Și așa se spune că *„cine n-are bătrâni, să-și cumpere!”* Ce idee bună! Când Dumnezeu dă o bătrână, poate să fie o soacră. Când o cumpăr, o pot alege.

N-am dormit aproape toată noaptea. Situația mea nu era roz deloc. Am plecat ca o fugară, ca o copilă fără discernământ. Eram măritată și dez-măritatul nu înseamnă doar fugă. Aveam un loc de muncă de la care nu-mi dădusem demisia. În noul oraș nu aveam casă, nu cunoșteam pe nimeni și la hotel nu-mi permiteam să stau mai mult de zece zile. Sufletul îmi era făcut franjuri. Mă durea ceva în jurul ființei mele. Eram dezamăgită și furioasă și-aș fi vrut să-i scot ochii cu furculița lui Laur. Cu Felicia

n-aveam nicio treabă. Ea era liberă și putea să facă ce dorea. Cu mine, Laur a făcut un legământ și el ar fi trebuit să-mi dea soco-teală. Ar fi trebuit, dacă îi dădeam o șansă.

Mă culcasem cu gândul de a face ceva pentru bătrânică și casa ei. M-am trezit cu o îndoială și mii de întrebări. Știu eu cine e bătrâna? Poate are copii care-mi vor face zile fripte. Poate bătrâna nu e sinceră. Mi-am reproșat că nu am stat mai mult de vorbă când am fost acolo. Cu ce pretext să mă fi dus din nou la ea?

Am coborât și l-am rugat pe recepționar să mă lase să trimit prin fax demisia la București. Era primul pas în rezolvarea încurcatei mele situații.

Soarele era deja călare pe cer și foamea m-a tras de urechi, că sărisem peste micul dejun. Am ieșit la o plimbare, căutând un restaurant unde să mănânc. În fața unui hipermarket am dat cu ochii de bătrâna doamnă. Mergea șovăitor, aplecată de spate și trăgea după ea o sacoșă pe roțile.

— Sărut mâna! am salutat-o, bucuroasă că am posibilitatea să o descos. Ce faceți aici?

— Să trăiești, maică! mă privi ea dezorientată. Am venit la cumpărături.

Văzând că nu mă recunoaște, i-am spus cine sunt.

— Aaa, fătuca de ieri..., da, da, știu..., și a rămas pe gânduri.

— Eu merg să mănânc ceva, vă invit la masă cu mine, i-am propus.

— Unde stai, departe de aici? Eu trebuie să fac cumpărături, că am primit pensia. Mă cam grăbesc.

— Mergem aici, la restaurant, și i-am arătat localul de peste drum.

A râs, mai mult cu o grimasă:

— N-am eu bani de restaurant, du-te tu și mănâncă, mi-a spus abia șoptit.

— Nu v-am întrebat de bani, veniți să mâncați cu mine.

Și am luat-o încet de după umeri. A servit o ciorbă de burtă, de care nu mai mâncase de pe vremea când îi trăise soțul. Felul doi l-a luat la pachet, cu gândul că-l va servi la cină. Am aflat că nu avea alți copii, doar băiatul soțului dintr-o altă căsătorie, care-i pricinuisse atâta rău.

— Și ce aveți de gând să faceți dacă se va vinde casa? Unde veți merge?

— Am două hectare de vie la patruzeci de kilometri de oraș. Acolo este și o cabană. Nu este curent, dar măcar are acoperiș. Este și departe de sat, nu știu ce voi face pe perioada de iarnă, mi s-a destăinuit suspinând.

Și-a pus cu grijă caserola cu mâncare în sacoșa cu roțile și s-a ridicat să plece. M-am ținut după ea, nădăjduind să mai aflui amănunte despre viața ei. Punea în coșul de cumpărături alimente în cantități mici și se justifica: nu iau mai mult, că nu le pot duce, nu iau, că nu am frigider, astea sunt prea scumpe, nu mai iau, că nu am atâția bani. Când am ajuns la raionul cu mâncare pentru animale, am luat câte o pungă pentru câine și pisici. Nici nu a observat când le-am pus în coș. La casa de marcat am lăsat-o pe ea să-și așeze cumpărăturile în sacoșă, timp în care le-am achitat eu cu cardul.

— Ce sunt astea? Că nu văd fără ochelari, m-a întrebat, arătându-mi pungile cu bobite.

— Sunt cadourile mele pentru animaleuțe. Nu m-ați întrebat dumneavoastră dacă o să am grijă de ele? Ei, eu am început să am grijă deja.

Afară și-a amintit că nu a plătit.

— Lăsați, astăzi magazinul ăsta dă pe gratis, i-am spus, strângându-l în brațe. Merg să iau mașina și vă duc acasă. Așteptați-mă, că vin imediat.

Deci bătrâna avea vie și cabană într-o altă localitate. Parcă pe platforma de executări silite am văzut că și vie se scoate la

licitație. Oare a girat bătrâna și cu via, fără să știe? Mă voi mai uita o dată.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns în camera de hotel a fost să mă uit pe portalul cu executări silite. Da, se adevărea ceea ce bănuiam. Odată cu imobilul, se scoteau la licitație și cele două hectare de vie. Nu-i spuseseam bătrânei nimic, deoarece nu voiam să-i spulber și ultima fărâmă de speranță.

Nu știam nimic despre licitații, cum se cumpără, cum se vinde și mai ales cum e cu executările silite.

Am gugălit ce am gugălit, dar mă cam uităm ca curca-n lemne. Îmi era tare teamă să nu greșesc. Decizia era luată totuși. Aveam să particip la licitație pentru casa bătrânei.

Am fost sigură că, dacă voi apela la un birou de avocatură sau la unul notarial, voi beneficia de suport de specialitate în acest sens. M-am uitat la ceas. Era patru după amiază, destul de târziu ca să mai găsesc un avocat sau un notar. Stăteam ca pe ghimpi. Eram presată de timp să-mi rezolv situația mea în primul rând, dar și a bătrânei.

Am ieșit pe balcon. Soarele scăpăta spre asfințit și se juca de-a v-ați ascunselea cu mine. Se pitea după un brad, apoi reapărea după altul. Apoi rătăcea după acoperișuri și-mi făcea „bau” de după hornuri. Îi urmăream jocul cu gândurile făcute nod. Prea mi se încălceau întrebările. De ce Laur...? De ce Felicia...? De ce băiatul bătrânei? Toți crescuți de mame și tați. De ce oamenii ăștia, ce au avut parte de brațe ce i-au legănat, de mâini ce i-au mângâiat, de îmbrățișări la piepturi calde, de vorbe bune, au crescut cu dorința de a înșela? Ce povețe au primit de la părinți? Și dacă nu au primit sfaturi, de ce nu au luat din experiențele vieții partea frumoasă a ei? Oare eram și eu ca ei, dacă aveam părinți? Dacă am crescut ca o buruiană, vorba soacră-mii, este un neajuns? Cu ce s-a ales trandafirul sălbatic prin altoire? A primit frumusețe și parfum, dar nu i s-au stârpit spinii, ci au devenit mai vârtoși.

De când am început să pricep, să văd ce se întâmplă în jurul meu, nu mi-am dorit niciodată să fiu adoptată.

Odată, nu mai știu ce vârstă aveam, eram mică, ne-au dus cu grupa de la grădiniță la un târg de animale. Acolo m-am lipit de un cățeluș, pentru care am primit aprobarea să-l duc la cămin. Atât de hăituit a fost cățelușul acela de adulții ce ne îngrijeau, încât îmi doream să-l duc înapoi. Acea întâmplare m-a făcut să nu mai am încredere în oamenii mari. Deși eram declarată adoptabilă, nu mi-am dorit să fiu luată de diferite familii la sfârșit de săptămână sau în vacanțe. Erau perioade când veneau cupluri să-și aleagă copii pentru adopție. În gând îmi spuneam: „*iar e târg la noi*”. Eram cuminte, învățam bine la școală, dar pentru atitudinea mea justițiară eram veșnic pedepsită. Toată viața am purtat o pecete în frunte. La orfelinat – „*neîmblânzibila*”, iar mai apoi „*crescută în orfelinat*”.

Eram o neîmblânzită pentru care albul era alb, cuvântul rugăciune și iubirea mir.

Singura care a văzut în mine omul și nu gândacul de bucătărie care intră oriunde, prin orice crăpătură, a fost Etu, bătrânică din Israel pe care am îngrijit-o și m-a îngrijit timp de zece ani. O evreică ce și-a apărat credința fără să scuipe în altele, o evreică pe care Auschwitz-ul nu a înrăit-o, un om cu care am râs și am plâns, un om a cărui trecere în necuprins o voi plânga câte zile voi avea.

De la ea am învățat că în viață sunt două căi: omenia și neomenia.

A mai trecut o noapte, iar dimineața m-am trezit de parcă dormisem într-o pungă de-un leu.

„*Ia să merg eu, să văd ce pot face*”, mi-am zis, privindu-mă în oglindă în timp ce mă spălăm pe dinți. Fără acțiune, cele mai strălucite idei sunt nule. Frământările mele erau legate de amarâta aia de vie, nu de casă. Oare cum s-au strecurat cele două hectare de vie în ipotecă, cred că așa se numește. Ia să merg eu

la un avocat, să-mi fie GPS în itele astea legislative. Dau un ban, dar stau în față, vorba lui Etu. Iar avocații, am auzit, au onorariu și pentru închisul ușii pe dinafară.

Întolită ca pentru intimidare, m-am privi în oglindă râzând. O geantă de receptor îmi lipsește, la ținuta pe care o am, și o freză tip ciocănitorea Woody, am gândit, amuzându-mă.

Am coborât, ținând grăbită pe scări. Mergeam pe stradă citind pe uși, pe pereți și pe garduri. Îmi venea să mă manifest sonor când am văzut o săgeată pe care scria: av. Adrian Zaharescu. Am ajuns în fața ușii tocmai când un domn cu geanta diplomat își scotea cheile.

— Cu domnul avocat Zaharescu aș dori să vorbesc.

— Aveți programare acum, la nouă?

— Nu am programare la nouă, dar pot fi o posibilă nouă clientă. E nouă fără un sfert, mă puteți asculta puțin?

— Pofțiți înăuntru, să vedem despre ce este vorba.

L-am urmat, așteptând în hol să fiu chemată în birou. A lăsat ușa deschisă în urma lui, dându-mi de înțeles că pot să intru. Am deschis portalul cu executări silite și, intrând în birou, i-am arătat anunțul fără să lungesc vorba.

— Doresc să cumpăr această casă, pentru care vreau să mă ajutați. Nu sunt familiarizată cu astfel de situații, nu mă pricep și nu vreau să bâjbâi.

— Dar e ușor, participați la licitație și o aveți.

— Este mai mult de atât, doresc niște informații din dosar și acolo doar dumneavoastră aveți acces. Nu mă interesează creditul în sine, ci elementele care au stat ca garanție pentru obținerea creditului, casă și cele două hectare de vie. Mai degrabă vreau să știu pe al cui nume a fost via.

— Stați puțin, să vorbesc cu colegul care se ocupă de caz.

A luat telefonul și a vorbit preț de câteva minute, apoi s-a întors spre mine:

— Sunteți hotărâtă să luați imobilul?

— Desigur! Și via..., am accentuat.

— Se înțelege, tot pachetul. La ora unsprezece ne întâlnim cu colegul. Merg și eu cu dumneavoastră. Până atunci achitați la trezorerie suma asta, ce reprezintă cauțiunea de 10% din suma de începere a licitației.

Și mi-a dat o foaie, pe care era scrisă valoarea de achitat și explicația ce trebuia specificată pe chitanță.

Am căutat trezoreria, alergând ca după fluturi. Simțeam că-i voi face o bucurie bătrânei. Mă gândeam la sufletul ei amărât. Mă stăpâneam cu greutate să nu merg să-i spun că fac demersuri să cumpăr casa și că am de gând să-i fac fericiți anii ce i-au mai rămas. Mă mutam de pe un picior pe celălalt cât opera toarea de la ghișeu privea în monitorul din fața ei, mușcându-și buza de sus. M-a privit curioasă peste ochelari, în timp ce mi-a întins chitanța:

— Baftă să aveți! mi-a urat, vădit sinceră și bine intenționată.

Se vedea treaba că în orașul ăla mic „nu-i făcută neștiută”.

Iar sărisem peste micul dejun, așa că, până să mă întâlnesc cu avocatul, am ronțăit toate prostiile. M-am proțâpăit în fața cabinetului mult mai devreme de ora la care trebuia să ne întâlnim. Am respirat ușurată văzându-l că iese încheindu-și nasturele de la haină. Țopăia ștregărește pe scări și a alergat spre mine de parcă mă cunoștea de-o viață. „Asta este avocat în afara biroului, cum sunt eu profesoară în afara școlii”, am sesizat asemănarea în gând. Am grăbit pasul umăr la umăr, în timp ce-i întindeam chitanța pentru verificare.

— Ne va trebui și o carte de identitate, pentru înscrierea de intenție pentru participarea la licitație.

Peste puțină vreme ne aflam în biroul executorului judecătoresc al băncii – un domn înalt, lat în umeri cât un dulap cu trei uși, cu părul lipit de cap, pieptănat grijuliu pe spate. Reze-mat de speteaza scaunului de birou, bătea în masă plictisit cu un

pix. Ne-a răspuns la salut în dorul lelii și a rămas acolo, în timp ce domnul Zaharescu a ocolit biroul ca să-i strângă mâna. A mोगorit ceva, adresându-i-se doar avocatului, pe mine tratându-mă ca pe o cantitate neglijabilă. În cele din urmă i-a înmănat domnului avocat un dosar. În timp ce acesta răsfoia filă cu filă, atent la detalii, executorul mă scana cu infraroșu.

— Ați văzut imobilul? m-a întrebat așa, ca să nu zic că nu m-a băgat în seamă.

— Da, i-am răspuns sec.

A dat din cap afirmativ, țuguindu-și buzele. Stând acolo și așteptându-l pe avocat să-și facă treaba, mă gândeam că, dacă namila asta s-a rățoit la biata bătrână, săraca i-a dat și ce n-a avut. Am respirat ușurată văzându-l pe avocat că-i înapoiază dosarul. I-a mulțumit și, făcându-mi un semn că plecăm, i s-a adresat executorului:

— Înscrierea o face Dana? Ne vedem mâine la orele cincisprezece. Salut!

Am ieșit oprindu-ne la secretara Dana, care era la fel de bușulită ca șeful ei.

— Pe ăștia doi i-a tunat și i-a adunat, am rostit cu voce tare, fără să-mi pese că mă poate spune. Doamne, ce murături a angajat banca asta. Ferească-mă Dumnezeu să ajung pe mâna lor.

La cele auzite, domnul Zaharescu a răs înfundat și a trecut la subiectul „vie”.

— Cu cele două hectare de vie a girat titularului creditului, Vasile Novăceanu. Erau în proprietatea lui.

Aaa, deci bătrânică rămânea pe drumuri dacă era evacuată m-am gândit, fără să-i spun. Apoi a continuat:

— Ce norocoasă sunteți! Mâine la orele cincisprezece va avea loc licitația și sunteți singura înscrisă. Această licitație este efectuată la cererea expresă a creditorului, adică a băncii, și începe strigarea de la 50% din valoarea inițială. Haideți cu mine la

birou, să vă fac o copie la cartea de identitate, ca să pot redacta contractul dintre noi pentru mâine, când ne vom întâlni.

Înapoiindu-mi cartea de identitate, și-a îndreptat privirea către copie:

— Sunteți din București?! m-a întrebat, oarecum mirat.

— Da, i-am răspuns șovăitor.

— Căsătorită?

— Încă..., i-am răspuns și m-am îndreptat spre ieșire. Ne vedem mâine, i-am dat de înțeles că nu-mi place subiectul. La revedere!

Și am ieșit, respirând ușurată că am scăpat.

Era un început de toamnă palidă. În parcul pe care-l traversam către biserică era risipă de galben și foșnet. Frunze somnoroase își acordau viorile ca să-și fredoneze cântece de leagăn pentru veșnicul somn. Sub călcâi le striveam răsufierea. Ochii-mi erau fericiți de splendoarea culorilor, călcâiul trist era părtaș la apusul lumii verzi. Printre crengile copacilor, un vânticel rătăcit își căuta drum să bată la poarta noului anotimp. Am intrat în biserică, să aprind o lumânare pentru Etu. Ea nu credea în lumânările mele, dar nu se împotriva. Îngenuncheată, aproape de ușa bisericii, i-am plâns o rugăciune de mulțumire pentru ce-mi scrijelise pe suflet cu bunătatea ei. A fost mama pe care nu am avut-o, iar eu i-am fost fata pe care și-a dorit-o. În priviri îi aveam chipul și mângâiam cu adieri de gene umede amintirile ei pământene.

Am rătăcit pe străzi cu gândurile duse. Mai aveam în suflet o urmă de îndoială că poate nu voi câștiga licitația. Eram singura înscrisă..., dar până mâine? Nu am mers la bătrână, pentru că doream să-i duc o bucurie și încă nu o aveam.

Într-un târziu m-am întors la hotel. Mergeam alene și-mi făceam planul de bătaie pentru perioada ce va urma, în eventualitatea că voi fi proprietara acelei case vechi. Nu știam nimic despre renovări. Nici nu mă uitasem prea bine din ce era